

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania W. S., M. S. i S. S.
przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziałowi
Regionalnemu w C.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2005 r.,
kasacji ubezpieczonych od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 19 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. wyrokiem z 4 października 2001 r., sygn. akt IV U .../00 zmienił decyzję OR KRUS wydaną w dniu 18 sierpnia 2000 roku uznając zdarzenie, któremu uległa Z. S., za wypadek przy gospodarstwie rolnym i przyznał prawo do jednorazowego odszkodowania rodzinie zmarłej uwzględniając w ten sposób odwołanie od wyżej wymienionej decyzji.

Rozpoznając ponownie sprawę, w związku z uchyleniem powyższego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10 lipca 2002 r., Sąd Okręgowy wyrokiem z 24 czerwca 2003r., sygn. akt IV U .../02 oddalił odwołanie.

Ustalając ponownie przebieg zdarzenia Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadków i uznał, iż zdarzenie z 20 lipca 2000r. nie może być uznane za wypadek przy pracy rolniczej w świetle art. 11 ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Apelację od powyższego wyroku wniósł imieniem odwołujących się ich pełnomocnik, który zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu, iż Z. S. nie niosła w dniu 20 lipca 2000 r. obciążonego wiadra, co stanowiło przyczynę zewnętrzną zdarzenia stanowiącego wypadek przy pracy rolniczej, naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wydane orzeczenie zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy jednoczesnej odmowie przyznania wiarygodności wypowiedziom świadka E. P. bez należytego uzasadnienia stanowiska.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z 19 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03 oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, że apelacja odwołujących opiera się na twierdzeniach, iż przyczyną zewnętrzną zdarzenia było niesienia przez Z. S. obciążonego wiadra. To twierdzenie pozostaje jednak w sprzeczności z dokonanymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami a ustalenia te wbrew zarzutom odwołujących znajdują potwierdzenie w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Okręgowy rozpoznał ponownie sprawę zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego zawartymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2002r., które zgodnie z treścią art. 386 § 6 k.p.c. wiążą zarówno ten Sąd jak i Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Zgodnie z powołanym w apelacji wyrokiem Sądu Najwyższego z 24 maja 1994 r. II URN 1/94 OSNP 1994/4/72 wszechstronne wyjaśnienie okoliczności przyczyn wypadku w gospodarstwie rolnym jest niezbędne do ustalenia, czy był to wypadek przy pracy rolniczej w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

W niniejszej sprawie zostało przeprowadzone bardzo wnikliwe postępowanie dowodowe, celem wyjaśnienia w sposób wszechstronny okoliczności zdarzenia.

Sąd Okręgowy przeprowadził bowiem wszystkie dowody zawnioskowane przez strony, jak również w postępowaniu dowodowym uwzględnił wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego. O braku wszechstronnego rozpoznania sprawy nie może świadczyć, wbrew zarzutom odwołujących się, oparcie ustaleń na zeznaniach kontrolerów skarbowych - świadków M. L. i T. B. Przebieg zdarzenia został przez Sąd Okręgowy ustalony nie tylko na zeznaniach tych świadków ale również na zeznaniach świadka N.M.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy uznając, iż nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c. W szczególności Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii odmowy dania wiary zeznaniom świadka E. P., które pozostają w sprzeczności z tymi dowodami, na których Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne.

Kasację od powyższego wyroku złożyli: W. S.; M. S. i S. S., zaskarżając powyższy wyrok w całości oraz zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wydanie wyroku, zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c., poprzez nie wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności polegające na uznaniu za wiarygodne zeznania świadków M. L. i T. B., przy jednoczesnej odmowie przyznania wiarygodności wypowiedziom świadka E. P., bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska; ponadto błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że ubezpieczona Z. S. nie niosła w dniu 20 lipca 2000 roku obciążonego wiadra, co stanowiło przyczynę zewnętrzną zdarzenia stanowiącego wypadek przy pracy w gospodarstwie rolnym.

Mając powyższe na względzie niesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie sygn. akt IV U .../02 i przekazanie do ponownego rozpoznania Sadowi pierwszej instancji; zwolnienie skarżących od kosztów postępowania, oraz zasądzenie od Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział Regionalny w C. na rzecz skarżących kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przypisanych.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej wskazano, iż nastąpiło wydanie wyroku z oczywistym naruszeniem prawa procesowego, a także istnieje rozbieżność w interpretacji przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w orzecznictwie Sądów a tym samym konieczność ujednolicenia wykładni w tym zakresie.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Sąd Najwyższy nie doszukał się w zakresie okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wystarczająco silnych argumentów skarżącego, uzasadniających poważne wątpliwości co do wykładni powołanych przepisów w kasacji, które mogłyby skutkować przyjęciem kasacji do rozpoznania. Dokonana przez orzekające Sądy swobodna ocena dowodów, wpływająca na ustalenie prawa do renty, oparta na wynikach postępowania dowodowego, nie nosi cech oczywistego naruszenia prawa ani nie wskazuje na nieważność postępowania.

Oczywistość naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c. powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002/20/494); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935 r., poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 r. z. 11, poz. 286).

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie nie zachodzi oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżone orzeczenie, o którym mowa w art. 393 § 2 k.p.c. Kwestionowany wyrok nie narusza prawa w sposób oczywisty, co miałoby miejsce wówczas, gdyby błąd w interpretacji lub stosowaniu określonego przepisu nie budził wątpliwości, był widoczny na pierwszy rzut oka, nawet bez głębszej analizy wchodzących w grę przepisów.

Zarówno w piśmiennictwie i orzecznictwie utrwalone zostało, iż kasacja oparta na przepisie art. 233 § 1 k.p.c. jest co do zasady niedopuszczalna, gdyż przepis ten pozostawia sądowi swobodę oceny materiału dowodowego, a w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest badanie zasadności ustaleń faktycznych sądu (por. postanowienie SN z 20 marca 2003 r., II UK 53/03, nie publ.; postanowienie SN z 27 lutego 2003 r., I PK 373/02 OSNP-wkł. 2003/15/8; wyrok SN z 15 listopada 2002 r., V CKN 1357/00, nie publ.).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.